

Hồi thứ mười tám

Quá khứ Hà hiện tại

Chỉ trong ba ngày, khi Cát Nhược vừa đặt chân trở lại Trường An, cái tin chàng mở trận thảm sát san bằng phân đàn Vô Thân giáo đã lan khắp giang hồ. Từ trận sát kiếp khủng bố đó, Cát Nhược đã có thêm một cái danh mới là Huyết chủ Vô Cát Nhược, mà bất cứ ai nghe đến tên đó, đều sồn cả tóc gáy.

Bị gán cho cái tên Huyết chủ Vô Cát Nhược, chàng áy náy vô cùng, và tự trách mình trong lúc nóng giận đã tạo cảnh máu đổ thịt rơi.

Cát Nhược vào trong một tửu điểm ngoại thành Trường An. Chàng lần vào góc tửu điểm kê hai cân rượu, cùng thức ăn đạm bạc. Cát Nhược muốn dùng rượu để khuây khỏa phẫn nã sau khi tay đã nhuộm máu giang hồ.

Tiểu nhị vừa dọn thức ăn và bưng rượu ra, thì ngoài cửa tửu điểm độ mười gã Cái Bang xuất hiện, dáo dác nhìn vào trong, rồi như phát hiện ra Cát Nhược, chúng xì xào:

- Đích thị là Huyết chủ Vô Cát Nhược !

Tiếng bọn Cái Bang vừa dứt, thì thực khách đông loạt quay lại nhìn Cát Nhược. Chẳng ai nói một lời, tất cả đều lũ lượt kéo hết ra ngoài bỏ đi.

Vừa nhấp cạn chén rượu, nghe bọn Cái Bang nói, máu nóng trong người chàng đã sôi sục, nhưng nén giận phớt lờ.

Khi tất cả mọi người đã bỏ đi hết rồi, chỉ còn lại một mình, Cát Nhược mới gọi tiểu nhị:

- Tiểu nhị...

Gã tiểu nhị khom lưng xuống, khúm núm bước đến cạnh chàng hỏi :

- Đại nhân sai bảo tiểu nhân.

Cát Nhược chỉ chiếc ghế đối diện với mình, rồi nói:

- Tiểu nhị ngồi xuống đó đi.

Gã tiểu nhị lấm lét ngồi xuống ghế, mắt vẫn không dám ngược nhìn thẳng vào Cát Nhược, gã lí nhí nói:

- Đại nhân cho phép

- Tiểu nhị ngồi xuống ghế đối ẩm với ta

Vừa nói Cát Nhược vừa rót rượu ra chén đẩy qua tay gã tiểu nhị.

Chắc có lẽ ngồi trước mặt Huyết chủ, gã tiểu nhị chẳng còn hồn vía gì nữa, nên khi đón chén rượu, tay run lẩy bẩy, đổ cả rượu ra ngoài.

Cát Nhược thở dài một tiếng, nói:

- Người đừng sợ tiểu gia được không ?

- Dạ... dạ...

Gã tiểu nhị bưng chén rượu, uống luôn một hơi hết số rượu trong chén, rồi nhẹ đặt xuống bàn. Động tác của gã thật là trịnh trọng, ngỡ như lỡ tay đặt mạnh chén rượu nhờ phát ra âm thanh sợ phật ý vị Huyết chủ đang ngồi đối mặt với mình.

- Tại sao tiểu nhị lại sợ tiểu gia như vậy ?

- Tiểu nhị không dám đối mặt với đại nhân.

Cát Nhược lắc đầu:

- Tiểu nhị còn nhớ trước đây tiểu gia là ai không ?

Gã tiểu nhị gật đầu muốn gãy cả cổ:

- Dạ biết... Đại nhân là Huyết chủ... Vị Huyết chủ...

Cát Nhược cắt ngang lời của gã:

- Người im đi !

Gã tiểu nhị giật thót ruột, liền van xin:

- Đại nhân tha chết... Đại nhân tha chết. Tiểu nhân lỡ lời mà thôi

Gã vừa van xin vừa toan tuột xuống ghế để lạy Cát Nhược.

Cát Nhược nắm lấy tay tiểu nhị. Cái nắm tay của chàng khiến cho tên tiểu nhị càng sợ cuống cuống, gã nói:

- Tiểu nhân lạy đại nhân tha mạng cho... Tiểu nhân còn thê thiếp và tám đứa con ở nhà.

Cát Nhược lắc đầu:

- Tiểu gia không giết người đâu. Tiểu gia không muốn người hành đại lễ như vậy.

Cát Nhược xuống giọng ôn nhu, chàng nói tiếp:

- Tiểu nhị còn nhớ trước đây một năm trên giang hồ xuất hiện một thiếu niên tự xưng là Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng không ? Người mà ngay cả Kim Lăng đại phú cũng phải nể mặt đó.

Gã tiểu nhị nheo mày nói:

- Trước đây một năm, tiểu nhân có nghe mọi người nhắc đến vị đại công tử Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng. Ai nhắc đến đại công tử Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng đều kính trọng vô cùng. Bởi công tử là bậc đại phú, nhưng hoàn toàn không giống những gã đại phú khác.

Cát Nhược mỉm cười.

Tiểu nhị thở dài một tiếng, rồi nói tiếp:

- Người tốt thì hay chết yếu. Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng đại công tử đã thọ nạn mà chết rồi. Từ đó không ai nghe tiếng người nữa. Nghe đâu sau khi người cùng với gia nữ trừ xong nạn quái thú ở Hàm Dương thì thọ tử luôn, không biết chết ở phương nào.

Cát Nhược nhìn gã tiểu nhị:

- Tiểu nhị thử ngược mặt lên nhìn thẳng vào tiểu gia coi.

Gã tiểu nhị lắc đầu:

- Tiểu nhân không dám... không dám

- Tiểu gia muốn người nhìn.

Gã tiểu nhị như ngồi trên đống lửa, nghe Cát Nhược nói chẳng khác nào mệnh lệnh của đấng kim thượng, liền ngẩng mặt lên.

Cát Nhược nói:

- Ta có giống Huyết chủ không ?

- Tiểu nhân không biết mặt Huyết chủ.

- Tiểu nhị chắc cũng không biết mặt Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng phải không?

- Vị đại công tử hào hoa, phóng khoáng chỉ ghé vào Trường An trong khoảnh khắc rồi đi ngay. Có lẽ những người ở Nhứt Dạ đế vương cung biết mặt người.

- Dạ Điệp cung nữ Lâm ý Tình còn ở Nhứt Dạ đế vương cung không ?

- Tiểu nhân không biết. Vì tiểu nhân chưa bao giờ được đặt chân đến chốn cung trang đó.

Cát Nhược mỉm cười:

- Tiểu nhị biết đang ngồi với ai không?

Gã tiểu nhị lấm lét, nói như van nài:

- Đại nhân...

Cát Nhược lắc đầu:

- Tiểu nhị đang ngồi đối mặt với Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng năm xưa đó.

Gã tiểu nhị nhìn sững vào mặt Cát Nhược:

- Đại nhân... Đại nhân chính là...

- Tiểu gia chính là vị công tử với cái danh hào là Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng.

Gã tiểu nhị lắp bắp:

- Ó... Ó đại công tử là Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng, sao bọn kia lại gọi công tử là...

- Sự đời... người giống người thôi. Bọn ma đầu ngỗ ta là Huyết chủ, huyết chiếc gì đó thì mặc xác bọn chúng.

Chỉ trong một khoảnh khắc nhấn ngửi vẻ mặt lạnh tanh vô cảm của chàng đã biến đổi thành vị công tử hào phóng hôm nào.

Cát Nhược rót rượu ra chén, đẩy qua gã tiểu nhị:

- Nào hôm nay tiểu gia với người cùng say, rồi sau đó sẽ đến Nhứt Dạ đế vương cung một chuyến. Được chứ ?

Gã tiểu nhị phấn khởi hẳn lên:

- Tiểu nhân có mắt không trông, đại công tử mà cứ ngỡ là Huyết chủ.

Cát Nhược bật cười giòn giã:

- Huyết chủ cũng được, có sao đâu. Cứ để cho bọn Cái bang nghĩ tiểu gia là Huyết chủ, chúng ta chẳng còn ai làm phiền nữa.

Chàng đưa chén rượu tới trước:

- Cạn chén

- Vâng

Cát Nhược và gã tiểu nhị uống hết chén rượu đó, cùng nhìn nhau.

Gã tiểu nhị giờ tự nhiên hơn:

- Một năm nay, tiểu nhân đột nhiên không nghe nhắc đến đại công tử, ngỡ rằng người đã chết đúng như lời đồn đãi.

- Ậy... Thiên hạ có miệng tất phải nói. Nói năng nói cuội, người nghe phải biết phân định, cái nào đúng cái nào sai chứ.

- Đại công tử nói đúng.

Cát Nhược sực nhớ đến chiếc trâm mà Vương Quế đã tặng mình, liền rút luôn ra:

- Đây là chiếc trâm đáng giá nghìn vàng, tiểu gia tặng cho người, để người mang về làm quà tặng cho nương tử.

Gã tiểu nhị thấy chiếc trâm nạm ngọc, lắc đầu nguây nguậy:

- Tiểu nhân không dám nhận... không dám nhận. Báu vật đáng giá như cành trâm này, quả thật tiểu nhân không dám tơ tưởng tới.

- Ậy... Tiểu gia tặng cho người mà. Có đáng gì đâu một cành trâm ngọc. Nhận đi... nhận đi...

Vừa nói Cát Nhược vừa chồm qua, nhét cây trâm ngọc vào tay gã tiểu nhị.

Gã tiểu nhị bị chàng bức ép, đành phải nhận cành trâm của Vương Quế, cẩn thận giặt luôn lên búi tóc, rồi lấy khăn trùm kín lại:

- Đa tạ đại công tử. Tiểu nhân hôm nay may mắn mới được diện kiến với người. Đa tạ đại công tử.

Gã tiểu nhị đứng lên kính cẩn ôm quyền:

- Tiểu nhân không biết lấy gì để biểu lộ lòng thành của mình với đại công tử.

Cát Nhược khoát tay:

- Người đừng khách sáo làm tiểu gia áy náy.

Cát Nhược vừa dứt câu, bất thần đảo mình, tay vươn ra như tính thộp vào yết hầu gã tiểu nhị.

Thấy động tác của chàng, gã tiểu nhị thất kinh hồn vía, quì thụp xuống:

- Đại nhân tha mạng.
- Người đứng lên đi, và hãy vào trong.

Cát Nhược nói mà gã tiểu nhị chẳng hiểu gì, đến lúc chàng thả bàn tay, một miếng kim loại hình ngôi sao sáu cánh, sắc đen tuyền rơi xuống sàn.

Cát Nhược nói:

- Người hãy vào trong đi.

Gã tiểu nhị hồi hả bỏ luôn vào bên trong tửu điểm.

Ngoài cửa, hai mươi cao thủ Vô Thần giáo xuất hiện. Phía sau những gã cao thủ Vô Thần giáo có thêm hai vị sư chùa Thiếu Lâm, cùng bốn cao thủ giết cờ lệnh Thiên Sơn phái. Mười tên Cái Bang, dẫn đầu là bang chủ Cái Bang Trương Khuất Sanh.

Xẹt !

Từ ngoài cửa sổ băng vào hai bóng người và họ trụ thân trước mặt Cát Nhược. Hai người đó chính là Song Hùng Tuyệt Địa Thân Quân Kim và Lưu Chí Nhẫn.

Thân Quân Kim và Lưu Chí Nhẫn chưa kịp lên tiếng thì Cát Nhược đã mở lời trước:

- Nhị vị đại thúc mạnh giỏi chứ ?

Lưu Chí Nhẫn hàm hồ:

- Tiểu tử im đi...
- Mới gặp nhau, sao Lưu đại thúc lại giận dữ vậy ?
- Hừ... Người còn nói gì nữa... Người đã cho Song Hùng Tuyệt Địa...

Cát Nhược khoát tay:

- Lưu đại thúc nhắc đến việc uống Thiên Nhất Thần Thủy phải không ?

Thân Quân Kim cau hăn đôi mày rậm rịt:

- Chúng ta đã bị tiểu tử lừa gạt một lần, lần này không dễ đâu. Song Hùng Tuyệt Địa sẽ moi lấy chiếc mật của ngươi, để lấy lại thần lực giao long.

Cát Nhược bật cười khanh khách:

- Cát Nhược cũng đang tính trả lại nhị vị đại thúc chân ngon đã tụ thành bởi lực giao long, nhưng bằng cách khác cớ Chử nếu nhị vị đại thúc đòi móc gan tiểu gia, e rằng không được rồi.

Lưu Chí Nhẫn gằn giọng:

(...Thiếu hai trang 177-178...)

chính lão đã dụng xảo ngôn chỉ cho Cát Nhược đánh lừa nhị vị đại thúc. Còn lão thì biết tổng thần lực giao long đã hòa nhập vào nội thể của Cát Nhược.

Lưu Chí Nhẫn càu nhàu:

- Vậy người cho Song Hùng Tuyệt Địa dùng Thiên Nhất Thần Thủy giả là do Trương Khuất Sanh bày vẽ ra à ?

- Đúng như vậy. Lúc bấy giờ Cát Nhược bị lão ăn mày đó khống chế, đến khi biết chắc nhị vị đại thúc không còn bảo trợ cho Cát Nhược mới xuất hiện, dùng đôi ung khuyến bức ép Cát Nhược... May mà có Tỳ Bà công chúa, bằng không cái mặt của Cát Nhược lão đã thọt được rồi.

Thân Quan Kim gào lên:

- Tiểu tử, ngươi nói có thật như vậy không?

- Nếu không thật nhị vị cứ để Cát Nhược hỏi lão cho ra lẽ. Dù Cát Nhược có nói thế nào chưa chắc Song Hùng Tuyệt Địa đã tin, thôi hãy để lão Trương bang chủ kia nói hay hơn. Nếu sự thật đúng như Cát Nhược nói thì nhị vị nhất định phải theo Cát Nhược. Ấu đó cũng là cái duyên và cái tình của chúng ta.

Thân Quan Kim thở ra một tiếng nói:

- Ta chỉ sợ...

Cát Nhược khoát tay, đứng lên tiến ra ngoài cửa. Chàng lớn tiếng nói:

- Trương bang chủ có nhớ tiểu gia không ?

Trương Khuất Sanh hừ một tiếng, bước ra khỏi đám Cái Bang:

- Lão phu làm sao quên được tiểu tử. Ngươi đã cướp mặt giao long của Thân Cái sư tổ, còn giết cả đôi ung khuyến hộ vệ bốn bang chủ nữa.

Cát Nhược cười khẩy một tiếng nói:

- Trương bang chủ có bức ép tiểu gia nhập khe núi không ?

- Ta không phủ nhận.

- Trương bang chủ có biết mặt giao long hòa vào nội đơn của tiểu gia chứ ?

- Lão phu biết

- Và Trương bang chủ đã chặn đường tiểu gia trong lúc cơn bão, đến khi đối mặt với Tỳ Bà công chúa thì bỏ lê bỏ lết đúng không ?

- Tiểu tử...

Cát Nhược bật cười sảng sặc, quay lại Song Hùng tuyệt địa, nói:

- Nhị vị đã nghe hết rồi chứ ?

Chàng hướng mặt nhìn lại Trương Khuất Sanh:

- Trương bang chủ đã bức ép tiểu gia, còn xảo ngôn để cho nhị vị đại thúc Song Hùng Tuyệt Địa hiểu lầm Thiên Nhất Thân Thủy là... là...

Cát Nhược lấp lửng câu nói ở đó, rồi chỉ tay vào đám môn hạ của Cái Bang chàng nói tiếp:

- Lũ ăn mày nghe đây... Thật ra tiểu gia trong lúc nhập tuyệt vực, đã gặp Thân Cái sư tổ của các người. Thân Cái đã di ngôn lại, chỉ chấp nhận Song Hùng Thân đại thúc và Lưu đại thúc đây kế nhiệm chức vị chưởng bang mà thôi.

Trương Khuất Sanh quát lên the thé:

- Ngoa ngôn, gian xảo.

Lão còn tính phun ra thêm một vài câu chữ bối nữa, nhưng mắt đã hoa lên, té ngựa về sau.

Không ai thấy Cát Nhược xuất thủ lúc nào, mà chỉ thấy Trương Khuất Sanh té ngã mà thôi.

Trương Khuất Sanh trừng con mắt.

Cát Nhược tùm tùm cười:

- Tiểu gia đã nói trước rồi, nếu gặp lão tiểu gia sẽ bẻ rụng hết hai hàm răng.

Chàng vừa dứt câu, thì Trương Khuất Sanh cũng phun luôn bảy tám chiếc răng gãy xuống đất.

Cát Nhược quay lưng bỏ vào trong quán ngồi lại chỗ cũ, thản nhiên rót rượu ra chén.

Song Hùng Tuyệt Địa thấy chàng dụng bộ pháp Vô Hình tặng cho Trương Khuất Sanh một chưởng vào mặt, mà ngăn cả người. Quả là cả hai chỉ kịp nhác thấy Cát Nhược nhoáng một cái, thì lão họ Trương đã đổ kên, ra đất rồi.

Lưu Chí Nhẫn vẫn ngờ ngợ hỏi Cát Nhược:

- Tiểu tử, vừa rồi ngươi ra tay tặng lão họ Trương một chưởng phải không ?

- Trước đây tiểu gia đã nói với nhị vị là sẽ bẻ răng lão kia mà.

Chàng nheo mày, nhếch mép tỏ ra bất trưởng thượng:

- Nhị vị trưởng lão. Tiểu gia nghĩ đến hôm nào nhị vị đã từng bảo hộ tiểu gia, nên muốn đền lại chút chưởng môn Cái Bang cho các vị. Coi như chúng ta chẳng còn nợ nần gì nữa. Nhị vị đại thúc đồng ý chứ ?

Cát Nhược vừa dứt lời với Song Hùng Tuyệt Địa, thì Trương Khuất sanh thét lớn:

- Tiểu tử ngông cuồng.

Lão như con thú dữ, phi thân vào tửu quán, vỗ thẳng vào người Cát Nhược một đạo chưởng vô cùng mãnh liệt.

Mặc cho Trương Khuất Sanh hùng hổ, Cát Nhược vẫn thản nhiên như tờ, chẳng màng đến thế công của lão.

Chưởng khí vừa phát, Lưu Chí Nhẫn đã sà bộ, tổng ngược trở ra một đạo chưởng với tám thành lực đạo.

âm !

Trương Khuất Sanh thoái lùi luôn ba bộ, đứng run bần bật, còn Lưu Chí Nhẫn trọn mắt hàm hè chiếu vào họ Trương.

Lưu Chí Nhẫn gần từng tiếng nói:

- Trương tặc, ngươi dám phát chưởng công trước mặt Lưu mỗ à ?

Cát Nhược nheo mắt nhìn Trương Khuất Sanh tùm tùm cười, chàng nâng chén uống cạn, rồi mới nói với Song Hùng tuyệt địa:

- Di ngôn của Thần Cái hiện ở trong khe núi, giờ đây nhị vị đại thúc thanh toán nội bộ Cái Bang. Tiểu gia không phận sự ở đây. Kiếu từ !

Cát Nhược dứt lời, liền trở luôn thuật pháp Vô Hình lướt băng ra ngoài. Mặc dù bên ngoài tửu quán tất cả cao thủ Vô Thần giáo và Thiên Sơn đã chuẩn bị nghênh chiến với chàng, nhưng chúng chỉ nhắc thấy chiếc bóng trắng quỷ dị vô thường kèm luôn một đường vòng cung lướt qua đỉnh đầu, và chớp mắt đã mất hút rồi.

Khinh công quán tuyệt của Cát Nhược khiến cho bọn ma đầu chỉ ngớ ngớ, ngơ ngơ nhìn theo, mà chẳng có phản ứng gì.

Ly khai khỏi tửu điểm, ý niệm của Cát Nhược là không muốn máu những kẻ đó phải đổ xuống, thứ hai là bảo toàn cho gã tiểu nhị khỏi một phen đụng lại nhà cửa.

Chàng đang băng mình đi, chợt nghe tiếng chuông leng keng...

Tiếng chuông càng lúc càng rõ, và liền sau đó thấy xa xa xuất hiện một chiếc kiệu do bốn ả thị nữ khiên chạy thoăn thoắt hướng về phía mình.

Cát Nhược dừng bước chờ đợi.

Quả đúng như chàng dự đoán, chiếc kiệu do bốn ả thị nữ khiên dừng lại trước mặt Cát Nhược. Bốn ả thị nữ cung trang đứng bốn góc, vẻ mặt trang nghiêm vô cùng.

Cát Nhược chiếu nhãn quan vào rèm kiệu. Chàng thắc mắc người trong kiệu là ai, sao lại chặn đường mình.

Rèm kiệu vén lên, Cát Nhược trợn tròn nhãn quang, mà vẫn chưa tin.

Mãi một lúc lâu, chàng mới nở nụ cười tươi rồi chạy ào đến bên kiệu, chàng kêu lên:

- Phụng Tiên nhũ mẫu...

- Cát Nhược... Nhũ mẫu đa bốn ba khắp nơi tìm con ..

Phụng Tiên bước xuống khỏi kiệu, nắm tay Cát Nhược nói:

- Gia đình ly tán đến hôm nay, nhũ mẫu mới gặp lại hậu nhân của Vô Danh Kiếm Phái.

Khóe mắt của Phụng Tiên động hai hạt ngọc long lanh, khiến lòng dạ Cát Nhược ngổn ngang vô cùng. Có bao nhiêu điều muốn nói, nhưng chàng vẫn không biết dùng ngôn từ nào để diễn tả.

Phụng Tiên nhìn chằm chằm Cát Nhược:

- Nhũ mẫu cứ ngỡ rằng con đã bị thiêu cháy trong nhà từ đường rồi.

Cát Nhược bật ra tiếng cười gượng:

- Trong lúc gia gia bắt Cát Nhược tịnh thân trong nhà từ thất, Cát Nhược đã đào một cái hầm tít thoát ra ngoài ngao du, chính căn hầm đó đã cứu Cát Nhược khỏi chết thiêu.

- Trời còn có mắt

Cát Nhược bóp khế bàn tay nhỏ nhắn của nhũ mẫu, vốn vã hỏi:

- Nhũ mẫu... Sao người lại biết Cát Nhược ở đây ?

Phụng Tiên mỉm cười nói:

- Bây giờ trên giang hồ đâu đâu cũng nghe tiếng con. Phải chính tay con đã thiêu rụi tòa kỹ viện Thiên Đăng, và phân đàn của Bách Tinh Nhân Hoàng Nhan Trổ?

Cát Nhược gật đầu đáp:

- Chính hài nhi đã làm chuyện đó, và còn đang tính tìm Bách Tinh Nhân Hoàng Nhan Trổ đòi lại món nợ đã nhục hình Tạ tiểu thư.

- Con và Tạ Thu Nguyệt quan hệ như thế nào ?

Cát Nhược lắc đầu:

- Hài nhi và nàng chẳng quan hệ gì cả, Cát Nhược chỉ cảm cái tình của Thu Nguyệt lúc vừa thoát ra giang hồ đã bị người bức ép thôi.

- Con thật là khí khái trượng phu.

Phụng Tiên lui lại một bộ chiêm ngưỡng Cát Nhược từ đầu đến chân rồi nói:

- Nhũ mẫu hỏi con một điều.

- Có điều gì, nhũ mẫu cứ hỏi

- Ta thắc mắc, sao chỉ trong một thời gian ngắn, con đã hàm thụ võ công của ai mà tiến bộ như vậy ?

Cát Nhược mỉm cười:

- Hài nhi gặp được kỳ duyên may mắn thôi. Vừa ra khỏi nhà từ đường, hài nhi may mắn ăn được mật giao long sắp hóa rồng trong khe núi tại gò Lạc Phượng.

- Chuyện đó nhũ mẫu đã biết. Còn võ học của Cát Nhược phải chăng đã hàm thụ ngoài Long Hoa đảo ?

Cát Nhược chưa kịp trả lời, bất ngờ một chiếc bóng trắng lướt qua, nhanh không thể tưởng. Cùng với sự xuất hiện bất ngờ đó, tiếng đàn tỳ bà văng vẳng trôi lên.

Kèm theo tiếng đàn thì từng đạo tử quang từ trên không trung bủa thẳng xuống đỉnh đầu Phụng Tiên.

Phụng Tiên chớp thấy đạo tử quang bắn vào mình, nhanh như cắt tràn bộ vờn ngọc thủ, lập tức năm đạo chỉ quang lấp lánh thoát ra đón thẳng vào những luồng tử quang của đối phương.

âm ! âm ! âm !

Đón đỡ những đạo tử quang xanh biếc đó, Phụng Tiên điểm luôn mũi hài băng mình thoát đi, đồng thời hét gọi Cát Nhược:

- Nhược nhi , hãy theo nhũ mẫu.

Cát Nhược tần ngần, bởi chàng biết chắc người vừa phóng tử quang cùng với tiếng đàn chính là Tỳ Bà công chúa Tiểu Chi, nhưng không biết nguyên nhân gì nàng lại công kích nhũ mẫu mình.

Đi không đành, ở không đành, nhưng cuối cùng chàng cũng quyết định chạy theo nhũ mẫu. Chàng vừa trụ tán đề khí chuyển bộ giữ thuật pháp Vô Hình thì Tiểu Chi đã

(...thiếu hai trang 191-192...)

Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng đại công tử phải không?

Vô Thần chuông giáo lắc đầu:

- Bồn tọa không có ý niệm đó. Hiện tại Cát Nhược không phải như cách đây một năm. Y đã là Huyết chủ ma tôn.

Tiểu Chi tròn mắt ngạc nhiên:

- ý... Cát Nhược còn có thêm cái danh Huyết chủ ma tôn nữa à ? Thế mà Tiểu Chi lại không biết chứ.

Nàng quay lại hỏi Cát Nhược:

- Người có danh xưng Huyết chủ ma tôn từ lúc nào vậy ?

Cát Nhược nói luôn, chẳng cần che đậy:

- Từ lúc tiểu gia san bằng tòa kỹ viện lâu Thiên Đẳng và phân đàn Vô Thần giáo của Bách Tinh Nhân Hoàng Nhan Trổ.

Chàng nhếch mép quay sang nhìn vào mặt Vô Thần chuông giáo:

- Có lẽ ngài đến gặp ta nhằm đòi lại món nợ phân đàn Vô Thần giáo?

Vô Thần chuông giáo lắc đầu:

- Bồn tọa không đòi lại món nợ đó đâu, mà tìm gặp các hạ nhằm mục đích khác.

- Ngài có thể cho tại hạ biết mục đích đó không?

- Tất nhiên. Bồn tọa đến báo cho người biết Vô Cát Vũ, chuông môn Vô Danh Kiếm phái chưa chết, mà hiện tại bị ta giam cầm tại ngọn Phong Ma Thiên Động. Thứ hai, bồn tọa muốn mời người tham dự đại hội Long Hoa bình chọn Thánh chủ võ lâm.

Tiểu Chi nheo mày, lắc đầu nói:

- Cát Nhược lại có vinh hạnh được Vô Thần chuông giáo mời dự đại hội Long Hoa và chỉ chỗ giam cầm Vô Cát Vũ. Bồn cô nương e rằng chuông giáo có mưu đồ ám muội gì đó, để lấy chiếc mặt thần lực của Cát Nhược.

Vô Thần chuông giáo bật cười khanh khách:

- Cát Nhược bây giờ đã là Huyết chủ ma tôn, chẳng lẽ lại sợ một động Thiên Ma. Mà còn biết trong Ma Thiên động là nơi giam giữ gia gia của y. Bồn tọa nghĩ rằng, thiên hạ ngoa ngôn... ngoa ngôn. Ha ha ha...

Tiểu Chi xì một tiếng, rồi nói:

- Vô Thần chuông giáo tính dùng trò khích tướng trẻ con đây à ?

Nàng quay lại Cát Nhược:

- Người ta khích tướng người, người có biết không ?

- Tất nhiên Cát Nhược biết Vô Thần chuông giáo muốn tại hạ đến Ma Thiên Sơn, và chắc chắn nơi đó là cạm bẫy để đón tiểu gia.

Vô Thần chuông giáo lên tiếng:

- Đúng như vậy ! Nếu người võ công siêu quần đoạt phách, thì chẳng có gì phải sợ Ma Thiên sơn. Còn như người chỉ có hư danh, bốn tọa khuyên người đừng ló mặt đến đó.

Tiểu Chi xì một tiếng:

- Miệng lưỡi của người đúng là gian tặc, nói bóng nói gió, cuối cùng vẫn nhằm mục đích khích cho Cát Nhược đến Ma Thiên sơn.

Vô Thần chuông giáo bật cười sằng sặc, ngưng tràng cười đó, y xuống giọng nói thật chậm:

- Cát Nhược đã là Huyết chủ ma tôn, chắc không sợ cạm bẫy ở Ma thiên sơn. Bốn tọa đã hết lời, kiểu từ!

Vô Thần chuông giáo nhìn Cát Nhược lần nữa, rồi quay lưng. Y chỉ nhẹ điểm mũi giày, thanh ảnh đã băng đi nhanh như một ánh sao băng, chỉ trong chớp mắt đã khuất dạng.

Tiểu Chi chực lên tiếng gọi Vô Thần chuông giáo dừng bước, thì Cát Nhược đã cản nàng:

- Cô nương đừng gọi y làm gì nữa. Gã không quay lại đâu.

- Sao công tử biết Vô Thần chuông giáo không quay lại ?

- Cô nương không biết, nhưng tiểu gia thì biết. Vô Thần chuông giáo muốn kiểm chứng tiểu gia có đúng là Huyết chủ ma tôn hay không. Và tất nhiên y đã nhận định đúng. Với võ công của tiểu gia lúc này, Vô Thần chuông giáo chẳng làm gì được, nên mới vịn vào hai lý do đến gặp ta.

- Công tử đọc được ý nghĩ của y sao ?

- Tất cả ý nghĩ của gã lộ lộ ra ngoài qua ánh mắt. Một mình tiểu gia y đã khó đối phó, huống chi còn Tỳ Bà công chúa nữa.

Tiểu Chi nheo mày:

- Công tử nói như vậy hàm ý ám chỉ nếu Vô Thần chuông giáo ra tay với công tử, Tiểu Chi sẽ giúp đỡ người ?

Cát Nhược nhếch mép:

- Chẳng lẽ thấy tiểu gia bị đánh, Tiểu Chi lại đứng im một chỗ mà nhìn sao ?

Tiểu Chi gật đầu:

- Chắc chắn là như vậy rồi. Tiểu Chi không hơi sức đâu gánh vác việc thiên hạ.

Cát Nhược bật cười giòn:

- Ha ha ha... Tiểu gia không tin... Không tin... Nhất định không tin.

- Tại sao không tin chứ ?

- Cô nương đã từng đòi cái đầu tiểu gia phải không ?

- Đúng như vậy !

Cát Nhược nheo mày nhìn nàng:

- Tiểu gia đã đi xem tướng số rồi. Lão thấy tướng khăng khăng khẳng định, bất cứ một vị nữ nhân nào mở miệng đòi giết tiểu gia, nhất là những nữ nhân chỉ đòi chặt đầu, thì chắc chắn mười mươi, người đó đã có tình ý với Cát Nhược. Thậm chí còn mơ ước được nâng khăn sửa túi cho tiểu gia.

Tiểu Chi tròn tròn hai con mắt. Nàng lắc vai, trở luôn thuật pháp Vô Hình, nhón một cái thân ảnh đã áp sát Cát Nhược, tả thủ vung lên.

Cát Nhược vẫn đứng bất động, không phản ứng gì, còn toét miệng cười.

Ngọc thủ Tiểu Chi cách má trái chàng nửa đốt tay, thì ngừng lại. Nàng hầm hầm nói:

- Sao công tử không phản ứng ? Bộ sợ hết hồn, hết vía quên cả bộ pháp Vô Hình mà ta đã dạy rồi à ?

Tiểu Chi vừa dứt câu, thì Cát Nhược cũng vừa trở cầm nã thủ. Năm ngón tay của chàng quặp luôn vào mạch môn nàng.

Tiểu Chi thốt lên:

- ý...

- Thì nàng nói tiểu gia phản ứng, tiểu gia phản ứng đây !

Vừa nói, Cát Nhược vừa ghệt tay, kéo Tiểu Chi áp vào mình, đồng thời hôn luôn lên trán nàng. Vừa hôn xong, chàng buông mạch môn của Tiểu Chi, điểm mũi giày, trở bộ pháp Vô Hình thoát ra xa hai trượng, toét miệng cười hì hì:

- Đại xá... đại xá... Phản ứng của tiểu gia chắc có lẽ không làm cho nàng bực mình !

Tiểu Chi ửng mặt vì thẹn, vì ngượng. Nàng gằn giọng nói:

- Ngươi... ngươi bĩ mặt ta quá !

Cát Nhược khoát tay nói:

- Cát Nhược đâu dám bĩ mặt Tiểu Chi, mà chỉ thực thi theo lời thầy tướng số thôi mà.

- Gã thầy tướng đó là ai ?

Cát Nhược gãi đầu:

- Vị thầy tướng đó chính là Bạch hạc tiên cô!

Cát Nhược vừa nói hết câu, Tiểu Chi quát lên một tiếng, dụng luôn Vô Hình chỉ, ngọc thủ của nàng chỉ thẳng vào Cát Nhược.

Cát Nhược vốn biết oai lực của ngọn chỉ khí vô thanh, vô sắc, nên không dám xem thường. Chàng khẽ xoay nghiêng một chút, lợi dụng ngọn Tàn Sát Lệnh giấu bên hông mình đỡ ngọn chỉ của Tiểu Chi.

Một âm thanh khô khốc phát ra ngay bên hông Cát Nhược, khi ngọn chỉ khí vô hình chạm vào Tàn sát lệnh.

Cạch !

Cát Nhược lão đảo, rồi té huỵch xuống đất, tay chân giãy giụa như người sắp chết.

Tiểu Chi hoảng hốt, phi thân đến bên cạnh chàng. Nàng đỡ Cát Nhược lên:

- Tiểu ca... Tiểu ca người có sao không ? Tiểu ca .. tiểu ca...

Cát Nhược thều thào:

- Tiểu gia gần chết... rồi... Ôi... Không ngờ Cát Nhược lại chết bởi ngọn Vô Hình Chỉ của Tiểu Chi Tại sao vậy chứ ?

Chàng ngã đầu ra sau.

Tiểu Chi nâng đầu Cát Nhược lên, và liền đó những giọt lệ long lanh trào ra hai bên khóe mắt:

- Tiểu ca... đừng chết... Tại Tiểu Chi nong nổi hồ đồ... Tại Tiểu Chi...

- Tại sao nàng lại muốn giết ta ?

Tiểu Chi ôm nghịt lấy Cát Nhược:

- Tiểu Chi không muốn giết tiểu ca đâu, chẳng qua Tiểu Chi hồ đồ ngỡ rằng tiểu ca đã có thần công tái thế nên muốn thử mà thôi.

- Trời ơi !

- Tiểu ca... Tiểu ca có mệnh hệ nào, Tiểu Chi cũng tự sát theo người.

Cát Nhược nhắm mắt nhìn nàng hỏi:

- Tại sao nàng lại đòi tự sát theo Cát Nhược sau khi tặng Cát Nhược một chỉ thừa chết thiếu sống ?

Cát Nhược xuống giọng trầm ấm, nói tiếp:

- Trước khi tiểu gia chết... Tiểu gia muốn hỏi nàng một vài điều... Nàng có thể cho ta biết được không ?

Tiểu Chi bậm môi gật đầu:

- Tiểu ca nói đi.

- Nàng có yêu thương Cát Nhược không ?

Tiểu Chi thẹn ửng mặt, nhưng vẫn gật đầu nói:

- Tiểu Chi yêu tiểu ca từ lúc tiểu ca bệnh vực cho Tuệ Nam.

- Chẳng lẽ vì chuyện đó nàng lại yêu ta sao ?

- Trên đời này có mấy ai là chính nhân quân tử. Ngoài mặt họ là quân tử, bên trong họ là nguỵ quân tử, duy có tiểu ca...

Cát Nhược mỉm cười:

- Đa tạ nàng đã nghĩ tốt cho ta. Cát Nhược có chết cũng chẳng oán hờn Tiểu Chi. Điều thứ hai ta muốn hỏi nàng vì sao nàng lại thù hận Tuệ Nam, đòi lấy mạng Tuệ Nam bằng được ?

Tiểu Chi chớp mắt, hai hàng lệ ngọc lại nhỏ dài xuống. Nàng thốn thức nói:

- Lúc còn ấu thơ, Tiểu Chi và Tuệ Nam ở chung trong hoàng thành...

Cát Nhược thở dài lắc đầu, cắt lời Tiểu Chi:

- Bất cứ chuyện gì cũng đừng vì chữ hận mà tạo oan nghiệp !

Nàng nhìn trừng trừng vào Cát Nhược.

Chàng chột nhoén miệng cười:

- Cát Nhược gần chết mới dám nói với nàng những lời như vậy.

Tiểu Chi bất ngờ đứng bật lên:

- Cát Nhược...

Nàng chưa kịp đứng thẳng lưng, thì Cát Nhược đã bật lên như chiếc lò xo, và thoát ra ngoài một trượng.

Tiểu Chi nhìn chàng ngơ ngác:

- Ngươi đã lừa gạt Tiểu Chi !

Cát Nhược cười hì hì:

- Cát Nhược may mắn nhờ nàng ôm vào lòng nên cóặng chút chân âm nguyên khí sớm phục hồi công lực bản thân.

- Làm gì có chuyện đó. Ta đâu có truyền công vào kinh mạch của ngươi ?

- Ôi... thân thể của Cát Nhược kỳ lạ lắm. Nó có thể tự động hút chân âm nữ nhân, nhất là những nữ nhân có nội công cao thâm như Tiểu Chi.

- Ngươi đã lừa gạt ta Lừa gạt ta.

- Nếu nhớ như Cát Nhược có lừa gạt thì chẳng lẽ nàng lại tính phóng chỉ giết ta nữa sao? Nếu vậy hãy để Cát Nhược đi tìm nhũ mẫu Phụng Tiên.

Cát Nhược vừa dợm bước.

Tiểu Chi đã hét lớn:

- Đứng lại... Cát Nhược không được đi.

Cát Nhược nghiêng đầu, nheo mắt, nhãn nhó nhìn nàng:

- Đi tìm nhũ mẫu thì nàng không cho, ở lại thì nàng lại đòi phóng Vô hình chỉ lấy mạng. Cát Nhược phải bỏ chạy thôi.

Cát Nhược vừa nói vừa dợm trở thuật Vô Hình bộ pháp thoát đi, nhưng nhanh như cắt. Tiểu Chi đã lạng người chắn trước mặt chàng.

- Cát Nhược, ngươi chưa đi được

- Tại sao nàng lại cản ta chứ ?

- Nếu lúc nãy Tiểu Chi không kịp xuất hiện, thì ngươi đã bị Phụng Tiên khống chế rồi và biết đâu chừng giờ đây, ngươi chỉ còn là cái xác không hồn.

- Nàng nói vậy có ý gì ?

- Người đàn bà tự xưng là Phụng Tiên khi nãy, chưa chắc là Phụng Tiên nhũ mẫu của tiểu ca.

Cát Nhược ngạc nhiên vô cùng khi nghe Tiểu Chi nói, chàng hỏi:

- Đúng là Phụng Tiên nhũ mẫu, cơ sao nàng lại khẳng định là không phải ?

Cát Nhược nheo mày.

Tiểu Chi bước đến cạnh bên chàng nói:

- Vô Thân giáo là một giáo phái lấy thuật dị dung làm đối sách hành động để đạt đến mục đích. Chính vì lý do đó mà Tiểu Chi mới khẳng định vị phu nhân tự xưng là Phụng Tiên chưa hẳn là Phụng Tiên thật. Thậm chí Vô Thân chương giáo mới xuất hiện đây cũng không phải là thật.

Nghe Tiểu Chi nói, Cát Nhược giật mình. Đến lúc này chàng mới nhớ đến lời của Bách Tình Nhân Hoàng Nhan Trổ.

Tiểu Chi thấy Cát Nhược có vẻ suy tư căng thẳng, liền lên tiếng hỏi:

- Tiểu ca không tin lời Tiểu Chi à ?

- Cát Nhược không phải không tin, mà Cát Nhược sực nhớ lại lời của Hoàng Nhan Trổ.

- Y nói gì ?

- Y nói nhũ mẫu Phụng Tiên bị giam ở cấm cung. Cấm cung ở đâu ?

Tiểu Chi lắc đầu đáp:

- Tiểu Chi không biết!

- Nếu đúng như lời của Bách Tình Nhân Hoàng Nhan Trổ nói, thì nhất định người khi nãy tự xưng Phụng Tiên là Phụng Tiên giả. Nhưng sao lại giống như tạc vậy ?

- Người có thể làm ra những tấm mặt nạ và thuật dị dung có một không hai trên giang hồ duy chỉ có nhà họ Tần.

- Tiểu Chi nói họ Tần nào ?

- Tần Gia Bảo... Tần Gia đã bế môn suốt mười năm nay, tuyệt nhiên không màng đến chuyện giang hồ.

- Tần Gia ở đâu ?

- Tiểu ca hỏi để làm chi ?

- Nhất định Cát Nhược sẽ điều tra cho ra sự kiện này. Nếu quả thật Tần gia là nơi phát sinh những chiếc mặt nạ tinh xảo đó, thì nhất định họ phải có quan hệ với Vô Thân chương giáo.

- Tiểu Chi cũng nghĩ như vậy.

Cát Nhược thở dài một tiếng, rồi nói:

- Đa tạ Tiểu Chi đã nói cho Cát Nhược biết. Tiểu Chi hãy bảo trọng, Cát Nhược kiêu từ

Tiểu Chi chưa kịp hỏi Cát Nhược tính đi đâu, thì chàng đã trở thuật khinh công Vô Hình bộ pháp, nhưng lần này Cát Nhược đã vận dụng đến mười hai thành chân nguyên, kết hợp cùng thuật Lãng Không của Bách diện nhân, nên chỉ vụt một cái, chàng đã đi mất hút trước cặp nhãn ngơ ngác của Tỷ Bà công chúa.